

הַשָּׂתָא הוּא עֲדָנָא דְלִית בְּהוּ מֵאן דְּאָגִין עַל־יְהוּ, וְאִנְן
 בַּהֲדַיְיָכוּ עֲכָשׂוּ הוּא זְמַן לְנִקּוּם בְּהֵם כִּי אִין מִי שִׁיגֵן עֲלֵיהֶם וְאִנְחָנוּ נִהִיָּה אִיתְכֶם,
 דְּכַתִּיב כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שׁוֹפְטִים ו) מִדִּין וְעַמְלֶק וּבְנֵי קָדֶם נֹאסְפוּ יַחְדוּ
 לְלַחֹם עִם יִשְׂרָאֵל וְגו', (שׁוֹפְטִים ו) מִפְּנֵי מִדִּין עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֶת הַמְּנַהֲרוֹת לְהַסְתֵּר מֵהֶם וְגו'. לָא הָוָה בְּעַלְמָא
 מֵאן דִּיעֲבִיד בִּישָׂא בְּכָלָא, כְּמִדִּין לָא הִיָּה עוֹד בְּעוֹלָם מִי שְׁעִשָּׂה רַעָה
 לְיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ הַמְּדַיִּינִים. וְאִי תִימָא עַמְלֶק וְאִם תֹּאמֶר עַמְלֶק הִרַע יוֹתֵר שְׁהִרִי
 רַק עַל עַמְלֶק נֹאמֶר מַחָה מַחָה אֶת זְכֹר עַמְלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם. בְּגִין קִנְיַת בְּרִית
 דְּקָרִיבוּ לְגַבֵּי בְרִית. וְעַל דָּא קִנְיַי קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא
 קִנְיַתָּה עַלְמִין, דְּלֹא יִתְנַשֵּׂי אִין זֶה כִּךְ כִּי בֹאמַת מִדִּין הִרַעוּ יוֹתֵר אִלָּא
 שְׁבַעֲמֶלֶק קִינָא הַקְּב"ה קִינָאָה מִיּוֹחַדַּת שְׁלֹא תִשְׁכַּח לְפִי שְׁהֵם קָרְבוּ לְפָגוּם אֶת הַבְּרִית שְׁחַתְכוּ
 מִיִּלּוֹת זֹרְקוּ כְּלָפִי מַעֲלָה לְגַבֵּי יִסוּד הָעֲלִיּוֹן הִנְקֵרָא בְרִית. אָמְרוּ וְדָאֵי הַכִּי
 הוּא, וְלִית הָכָא סִפְקָא בְּעַלְמָא [צב] אָמְרוּ הַחֲבֵרִים לִינוּקָא וְדָאֵי כִךְ
 הוּא כְּדַבְרִיךְ וְאִין בּוּזָה סִפְקָא בְּעוֹלָם.

אור הרשב"י

למעשינו והלא כל חפץ איש הישראלי אינו
 אלא למצוא חן בעיני אלהיו וללכת בדרכים
 ישרים לפניו, וכיצד יראה בו ערות דבר ושב
 הקב"ה ח"ו מאחריו.

וכתב מרנא החפץ חיים בספרו גדר עולם
 (פ"ח) וז"ל.

והנה ענין הצניעות רפה מאד כהיום
 בעונותינו הרבים שבאיזה מקומות הולכין

[צב] ונמצאת למד מכאן כי הטא בנות מדין
 שהוא הטא הונות הוא הרעה הגדולה ביותר
 שאפשר להביא על עם ישראל והרי עמלק
 ביקש להשמדם ובכל אופן הרעה הגדולה
 שהיתה לישראל היתה על ידי מדין דוקא.
 וכבר אמרו חז"ל שאמר בלעם לבלק
 "אלהיהם של אלו שונא זימה" ומה רעה
 גדולה היא לנו אם ח"ו הקב"ה יראה וישנא

הלימוד היומיומי

אור הרשב"י

יראו טוב בעוה"ז).

וכמה מחויב כל איש להשית עצות בנפשו ולפקח בענין זה על בניו ובנותיו שלא ילכו בדרך הרע הזה, ולערוך לפניהם תמיד את גודל העון שיש בזה, וגודל הזכות שיהיה להם כשיהיו זהירין מזה, וגם לבקש רחמים מהש"י עליהם שלא יבואו לידי עבירה ודבר מכוער, ובודאי יעזרהו ה' ויקבל תפלתו, וכדאיתא בתנא דבי אליהו מעשה בכהן אחד שהיה ירא שמים בסתר, והיה לו עשרה בנים ואשה אחת, וששה זכרים וארבע נקבות, ובכל יום היה מתפלל ומשתטח ומלחך עפר בלשונו כדי שלא יבוא אחד מהן לידי עבירה ולידי דבר מכוער, אמרו, לא יצאת אותה שנה שלמה עד שבא עזרא והעלה הקדוש ברוך הוא את ישראל מבבל, והעלה אותו כהן ולא נכנס אותו כהן לעולמו עד שראה כהנים גדולים ופרחי כהונה מבניו עד המישים שנה, ואחר כך נכנס לעולמו. ועליו הוא אומר בטח בה' ועשה טוב וכתוב בטחו בה' עדי עד ששני עולמות שלו שנאמר כי ביה ה' צור עולמים ע"ש. והכוונה שמי שמשתטח לה' ומשליך כל בטחונו עליו ומבקש רחמים שיהיו בניו הולכים בדרך התורה והיראה, הקדוש ברוך הוא עוזרו שיהיה לו מהם גם כבוד וגדולה בעולם הזה, מלבד שכרו הגדול הצפון לו לעולם הבא עכ"ל הח"ח זיע"א.

לטייל בחורים ובתולות יחדו ומי יכול לשער גודל האיסורים והקלקולים היוצאים מזה ומי ראה כזאת ומי שמע כאלה בדורות שלפנינו הנהגת פריצות כזה כי אפילו אם לא יבוא לידי איסור ממש הרהורי עבירה קשין מעברה ועובר על מה שאמרו חז"ל על מה דכתיב ונשמרתם מכל דבר רע מכאן אמר ר' פנחס בן יאיר אזהרה שלא יהרהר אדם ביום ויבוא לידי טומאה בלילה ועון זה הוא חמור מאד ומאד כידוע במאמרי חז"ל.

ומלבד כל זה מצוי שהולך חוץ לעיר ובאים לידי יחוד ע"י הטיוול, ואיסור יחוד עם העריות לבד הוא גם כן איסור גדול מאד, ובזמנינו הפנויות הם עריות כי הם בחזקת נדות. (ודע עוד אפילו אם היא עתידה להיות אשתו כגון שהיא אחר כתיבת התנאים אף אם יקל לעצמו לטייל עמה על כל פנים יזהר מלהתייחד עמה שלא בפני אדם כי היא שוה לכל הנשים בענין זה ואין שום היתר בזה מחמת התנאים אפילו אם היתה טהורה וכל שכן שהיא בודאי נדה כל זמן שלא טבלה כדין על כן איסור יחוד במקומו עומד וכל שכן בחיבוק ונישוק מן התורה שעל זה בא הכתוב לא תקרבו לגלות ערוה כמו שכתב הרמב"ם פכ"א מהלכות איסורי ביאה המחבק או מנשק אחת מכל העריות עובר בלאו דלא תקרבו לגלות ערוה והמקילין בזה עתידין ליתן את הדין ע"ז בעולם הבא וגם לא

הלימוד היומיומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

הקב"ה ציוה למשה לא לצור את מואב ולא להתגרות בם מלחמה

פֶּתַח וְאָמַר, (דברים ב) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אֵל תִּצַּר אֶת מוֹאָב ואל תתגר בם מלחמה וגו'. **וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי, וְכִי עַד הַשָּׂתָא לָא יִדְעֵנָא דְעַם מוֹשֶׁה הָוּה מְמַלְל קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְלֹא עִם אַחֲרָא, דְכִתְיִב** וכי עד עכשיו לא ידענו שהקב"ה היה מדבר עם משה ולא עם אחר שכתוב **וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי. אֵלַי לָמָּה** וא"כ למה צריך לכתוב ויאמר ה' 'אלי' הרי ודאי הוא שאליו היה מדבר. **אֵלָא לְמוֹשֶׁה פְּקִיד קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְלֹא לְאַבְרָשָׁא לְמוֹאָב. אֲבָל לְאַחֲרָא לָא, לְדוֹד לָא פְּקִיד דָּא** אלא בא להורות כי מה שאמר השי"ת אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה זה רק אלי אמר את זה אבל לאחר לא כי לדוד המלך לא אמר כך ואדרבה דוד המלך כבר נלחם עימם מאחר שכבר יצאו מהם שתי טיפות מרגליות רות המואביה ונעמה העמונית, **וּבְגִין כֶּךָ אֵלַי אֵל תִּצַּר אֶת מוֹאָב, אֲפִילוּ לְתַחוּם זַעֲיָרָא דְלַהוֹן** ובשביל כך אמר ה' אלי אל תצר את מואב היינו שאפילו לתחום קטן שלהם אל תכנס **דְהָא מְנַיְיְהוּ יַפּוּק מֵאֵן דִּיתָן נוֹקְמִין לְיִשְׂרָאֵל, וַיִּנְקוּם נוֹקְמִיְהוּ** הואיל ומהם עצמם יצא מי שינקום נקמתם מישראל, **וְאִיהוּ דוֹד דְאַתָּא מְרוּת הַמוֹאָבִיָּה** והוא דוד המלך שיצא מרות המואביה.

משה ובית דינו נצטוו לא להתגרות במואב

וְאֵל תִּתְנֶהָ בָּם מִלְחָמָה, כֹּל דָּא אֶתְפָּקֵד לְמֹשֶׁה, הָא
 לְאַחֲרָא שָׂרִי כֵּן זֶה נִצְטוּה מִשֶּׁה אַבְל לְאַחֲרִים מוֹתֵר לְהַתְּגָרוֹת וְלִהְלַחֵם
 בָּם. וְאִי תִימָא, לִיְהוֹשֻׁעַ וְלֵאִינּוֹן וְקִנִּים דִּהוּוּ דִּאֲרִיכוּ
 יוֹמִין בְּתַרְיָה שָׂרִי וְאִם תֵּאמֵר אִם כֵּן לִיְהוֹשֻׁעַ וְלִקְנִים שְׁהֲאֲרִיכוּ יָמִים אַחֲרֵי
 מֹשֶׁה יִהְיֶה מוֹתֵר. לְאוּ הֲכִי. בְּגִין דְּכִפְּלָהּוּ מִבֵּי דִינָא דְּמֹשֶׁה
 הוּוּ, וְמָה דִּאֶתְסֵר לְמֹשֶׁה, אֶתְסֵר לְהוּוּ אִין זֶה כִּךְ כִּי הֵם כּוֹלֵם
 מִבֵּית דִּינּוּ שֶׁל מֹשֶׁה הִיוּ וְמָה שְׁנֵאסֵר לְמֹשֶׁה נֵאסֵר גַּם לְבֵית דִּינּוּ וְעוֹד דְּלֹא
 נִפְקוּ עַדִּין אִינּוֹן מִרְגָּלָן טְבָאן, דִּהָא בִּיּוֹמֵיהוֹן
 דִּשׁוֹפְטִים נִפְקָא רוּת וְעוֹד שְׁהֲרֵי עֵדִין לֹא יֵצְאוּ מֵהֶם שְׁתֵּי הַמְּרַגְלִיּוֹת כִּי
 הָרִי בִּימֵי הַשּׁוֹפְטִים יֵצְאָה רוּת. וּבְרַתִּיהָ דְּעַגְלוֹן מִלְכָּא דְּמוֹאָב
 הָוֵת וְרוּת הִיתָה בֵּיתוֹ שֶׁל עַגְלוֹן מֶלֶךְ מוֹאָב. מִית עַגְלוֹן, דְּקָטִיל לִיָּהּ
 יֵאָהוּד. וּמִנּוּ מֶלֶךְ אַחֲרָא, וְדָא בְּרַתִּיהָ אֶשְׁתְּאֲרַת,
 וְהָוֵת בְּבֵי אֹמְנָא, וּבְשַׂדֵּי מוֹאָב. וְאַחַר שֶׁאֵהוּד הֲרַב אֶת עַגְלוֹן
 אֲבִיָּה מִינּוּ מֶלֶךְ אַחַר וְהִיא בֵּיתוֹ הַנְּשֹׂאֲרַת לוֹ וְהִיתָה בְּבֵית אֹמְנַתָּה בְּשַׂדֵּי מוֹאָב בִּין
 דִּאֶתְא תַּמָּן אֱלִימֶלֶךְ, נִסְכָּה לְבַרְיָה כִּיּוֹן שְׁבָא אֱלִימֶלֶךְ לְגוֹר
 בְּשַׂדֵּי מוֹאָב הַשִּׁיאָה לְבָנוּ לְאִשָּׁה.